

Arrest

nr. 166 287 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten S. VAN ROSSEM en M. KALIN en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 4 juni 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[K.D.] [...]

+ zoon: [K.A.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);

het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.05.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. De medische informatie onder punt D van het SMG heeft enkel betrekking op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet ; deze informatie wordt door onze diensten niet beschouwd als een graad van ernst van de ziekte aangezien deze gegevens louter speculatief zijn en geen betrekking hebben op de actuele gezondheidssituatie van de aanvrager (Arrest 76 224 RVV dd. 29 februari 2012).

Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 24.05.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Verzoekster legt bij haar aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 28 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 11 september 2013 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van [P.Y.] ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Kirgizstan

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Op 13.06.2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag genomen."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van verzoekers dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten het gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing en daarom een gezamenlijke behandeling zich opdringt kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissingen kunnen immers op zichzelf bestaan en bevatten geen onderlinge verwijzing. Het loutere feit dat administratieve beslissingen op dezelfde dag en door eenzelfde ambtenaar werden genomen geeft ook geen aanleiding tot de conclusie dat de tweede en de derde bestreden beslissing een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing en er enige samenhang tussen deze beslissingen bestaat die noopt tot een gezamenlijke behandeling. De verwijzing van verzoekers naar arresten van de Raad, waarbij wel een samenhang werd vastgesteld tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard en bevelen om het grondgebied te verlaten en naar een arrest waarbij een samenhang werd vastgesteld tussen een beslissing waarbij een verblijfsrecht werd beëindigd en een bevel om het grondgebied te verlaten doet aan het voorgaande geen afbreuk. Indien een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd of indien een beslissing waarbij een verblijfsrecht wordt beëindigd wordt vernietigd dan heeft dit tot gevolg dat de betrokken vreemdeling in regel tijdelijk in het Rijk mag verblijven en hem een attest van immatriculatie dient te worden afgegeven.

Dit is niet het geval wanneer een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd. Verzoekers verwijzen bijgevolg naar situaties die niet vergelijkbaar zijn met deze waarin zij zich bevinden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, onvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.3. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"[...]"

1. Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 04.06.2013. Daarbij voegden zij een medisch attest dd 24.05.2013 opgesteld door dr. [D.R.] en verschillende bijlagen, waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

Patiënte blijft sukkelen met de angstige depressieve stoornis ondanks medicatie

De dokter verwijst naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster reeds jaren ziek is.

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening!

Dokter [D.R.] acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en raadt dan ook een levenslange behandeling aan.

De aandoening van verzoekster wordt uitvoerig omschreven in het medisch getuigschrift.

Indien het medisch attest in zijn geheel wordt geraadpleegd, kan wel degelijk gesteld worden dat er wél uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Dat de dokter ook in de rest van het medisch getuigschrift duidelijk maakt dat de ziekte ernstig is.

DVZ dient het medisch getuigschrift immers in zijn geheel te onderzoeken. Dit werd reeds bevestigd in een arrest van uw Raad. Arrest nr. 111 394 van 11.01.2013 stelt immers het volgende:

"... dient te worden aangenomen dat verweerder in casu kennelijk onredelijk handelde door vast te stellen dat het bij de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift van 14 maart 2012 "geen enkele uitspraak (toont) omtrent de ernst of graad van ernst van de ziekte."

Onder punt D (complicaties) vermeldt de dokter het gevaar voor een verslechtering van de gezondheid.

Ook het feit dat verzoekster medicatie neemt, geeft een indicatie van de graad van ernst van de aandoening.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet aanwezig zijn van de nodige medische gegevens.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

In het bijgevoegde attest werd dus WEL degelijk de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ernst van de aandoening niet zou genoteerd zijn.

De dokter vermeldt dat verzoekster levenslang behandeld dient te worden. Dat dit betekent dat verzoekster ernstig ziek is en dit dus voor zich spreekt en geen verdere uitleg hoeft.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Zelfs indien DVZ van mening is dat de ernst van de aandoening niet bepaald kan worden, dient het te onderzoeken of verzoeker toegang heeft tot de juiste medische opvolging in haar land van herkomst!

Het feit dat DVZ dit niet doet, is een schending van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat het duidelijk is dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om haar aandoeningen onder controle te houden.

Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoekster in haar land van herkomst.

Met dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is en levenslang behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer stelt dat verzoekster levenslang behandeld dient te worden en verwijst naar de medicatie die verzoekster op dit moment dient te nemen, maakt al duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst!

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan verwerende partij. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en verwerende partij weigert dit te doen.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier, en verzoekster, grondig zou onderzocht hebben!

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag, het ingediende medische attest en de bijlagen beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst! Verwerende partij weigert echter dit te onderzoeken!

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate !

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert..."

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien verwerende partij het dossier, verzoekster, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben!

Dat het duidelijk mag blijken dat Dr. [D.R.] tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat Dr. [D.R.] verzoekster wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest (of slechts stelt dit gedaan te hebben) en helemaal niet de minste interesse toont om de actuele situatie te kennen of te beoordelen!

Verzoekster is ongeneeslijk ziek!

Het feit dat verzoekster levenslang behandeld dient te worden, wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

Steeds opnieuw meent men deze procedure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

De aanvraag van verzoekers voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet!

Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoekster ernstig ziek is!

Verzoekers achten het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij hun aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekers niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het medisch getuigschrift, en de verschillende bijlages, in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om te kunnen bepalen dat de aandoening van verzoekster wel degelijk ernstig genoeg is, en zelfs levensbedreigend indien zij dient terug te keren naar Kirgizië.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat dit dan ook onredelijk is. Uit de bestreden beslissing dient immers duidelijk te blijken op welke gegevens de verwerende partij zich baseert om zijn beslissing te nemen.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom men geen rekening houdt met alle elementen die verzoekers aanhalen in hun aanvraag.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht had.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

2) Aangaande de toegevoegde medische attesten

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekers!

Verzoekster voegde bij haar aanvraag een medisch getuigschrift, opgesteld door Dr.[D.R.], waarin de ernst van de aandoening van verzoekster duidelijk blijkt. Dat attest is opgesteld op 24.05.2013.

Bovendien vermeldt DVZ het volgende in zijn beslissing: "Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift."

Bij haar aanvraag voegde zij bovendien tot 4 verschillende bijlagen die alle een duidelijker beeld gaven over de aandoening van verzoekster.

Uit de medische stukken blijkt duidelijk de medische toestand van verzoekster. Dat het voor verzoekster onbegrijpelijk is, waarom hier geen rekening mee werd gehouden in de beslissing.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE documenten in het dossier, en dus ook met de bijgevoegde medische attesten!

Het loutere feit dat verwerende partij melding maakt van een initiële aanvraag dd 24.05.2013 maakt reeds een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel! Verzoekers dienden geenszins een aanvraag in op 24.05.2013. Zij dienden een aanvraag in op 04.06.2013 met een standaard medisch getuigschrift dd 24.05.2013.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medische attesten met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Verzoeker voegde de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoening!

Verwerende partij weigert echter deze in overweging te nemen en te onderzoeken! Dat dit onaanvaardbaar is!

Verzoekers dienden een standaard medisch attest toe te voegen, conform het model vereist door art 9ter §1 van de wet van 15.12.1980. Dat zij dit ook gedaan hebben.

In hun aanvraag staan de extra medische attesten echter duidelijk vermeld. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij drogreden aanhaalt om geen rekening te moeten houden met deze medische attesten.

De beslissing van DVZ om te weigeren de bijlages te beoordelen wijst op een onzorgvuldig onderzoek van het dossier. Dit maakt dan ook een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Daar waar het uitblijven van actuele informatie door middel van aanvullingen wel aangewend wordt als reden om een aanvraag onontvankelijk te verklaren, weigert men rekening te houden met bijlages als dit niet goed uitkomt voor de bevoegde diensten!

Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te kunnen verklaren! Het feit dat DVZ weigert de bijlages te onderzoeken, is niet alleen spijkers op laag water zoeken, maar is een flagrante fout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissingen die keer op keer door uw Raad terecht vernietigd worden zijn hemeltergend en schenden meer dan de ratio legis van art 9ter!

Hoe vaak gaat men uw Raad nog tot tussenkomst dwingen alvorens deze procedure en de aanvraag van verzoekers conform te behandelen?!

Dat uit het bovenstaande zeer duidelijk blijkt dat DVZ zich vergist in de onontvankelijkheidsbeslissing en dat de aanvraag van verzoekers bijgevolg ten gronde behandeld diende te worden!

3) Aangaande de situatie in Kirgizië

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De behandelende geneesheer verklaart expliciet dat verzoekster maandelijks op controle dient te gaan.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Kirgizië. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Tot op heden blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

4.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat, zoals verzoekers terecht aangeven, de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat het bij deze aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan één van de vereisten die worden gesteld in artikel 9ter,

§ 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt daarnaast verduidelijkt dat de graad van ernst van de aangevoerde gezondheidsproblematiek niet in het standaard medisch getuigschrift wordt weergegeven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekers de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat op de vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd de volgende verplichting rust:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat onder de rubriek B in het standaard medisch getuigschrift, die is voorzien om de aard en de ernst van de gediagnosticeerde aandoeningen weer te geven, het volgende is vermeld:

“patiënt blijft sukkelen met de angstige depressieve stoornis ondanks medicatie”.

Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om te concluderen dat voormelde bewoordingen de graad van ernst van de aangevoerde medische problematiek niet weergeven.

Verzoekers betogen dat uit het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat verzoekster reeds vele jaren ziek is. Het feit dat verzoekster volgens de arts die zij consulteerde reeds jaren lijdt aan een angstig-depressieve stoornis laat evenwel niet toe te besluiten dat de graad van ernst van deze aandoening is weergegeven in het standaard medisch getuigschrift of kan worden bepaald.

Daarnaast stellen verzoekers dat de graad van ernst van de door hen aangevoerde gezondheidsproblematiek kan worden afgeleid uit het feit dat de arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde aangaf dat *“het absoluut noodzakelijk is dat de behandeling wordt voortgezet”* en dat deze arts een levenslange behandeling aanraadt. Nergens in het standaard medisch getuigschrift kan evenwel worden gelezen dat de arts die verzoekster heeft geconsulteerd zou hebben geoordeeld dat een behandeling voor haar psychische problemen *“absoluut noodzakelijk”* is. Verzoekers' argumentatie mist derhalve feitelijke grondslag. Tevens moet worden gesteld dat het gegeven dat een arts oordeelt dat een medicamenteuze behandeling van een bepaalde medische problematiek levenslang vereist is op zich niet noodzakelijk een indicatie inhoudt van de graad van ernst van deze aandoening en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat dit in casu wel het geval zou zijn.

De vaststelling dat de arts die verzoekster consulteerde aangaf dat een mogelijk gevolg van de stopzetting van de behandeling die verzoekster krijgt bestaat in een *“verslechtering van de gezondheid”* is dusdanig vaag en nietszeggend dat uit deze toelichting evenmin iets kan worden afgeleid omtrent de graad van ernst van de aangevoerde medische problematiek. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat deze vermelding in het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt weergeeft of verduidelijkt. Verweerder heeft er bovendien terecht op gewezen dat de inlichtingen die zijn vermeld onder de rubriek D louter speculatief zijn en de actuele gezondheidstoestand van verzoekster niet weergeven.

Waar verzoekers nog uiteenzetten dat zij van oordeel zijn dat verweerder de ernst van verzoeksters aandoening anders inschat dan haar behandelende arts moet worden gesteld dat zij uitgaan van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Verweerder doet immers geen uitspraken omtrent de ernst van de aangevoerde medische problematiek. Hij heeft slechts aangegeven dat de graad van ernst van de aangevoerde medische problematiek niet is weergegeven in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers' beschouwingen omtrent het standpunt dat een door verweerder aangestelde controlearts zou hebben ingenomen missen evenzeer feitelijke grondslag. De eerste bestreden beslissing houdt namelijk een afwijzing in van verzoekers' aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd omdat hun aanvraag niet voldoet aan een vormvereiste. Er was hierbij geen tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer vereist en een ambtenaar-geneesheer heeft ook niet enig oordeel uitgesproken omtrent de vraag of verzoekster al dan niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers lijken ook uit het oog te verliezen dat indien een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt afgewezen omdat niet is voldaan aan een vormvereiste een verder inhoudelijke behandeling van de aangevoerde medische problematiek niet vereist is. Hun beschouwingen omtrent de nood aan medische zorgen en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze zorgen in hun land van herkomst zijn bijgevolg niet relevant.

De Raad dient voorts op te merken dat verzoekers in gebreke blijven aan te tonen op welke precieze bepaling of op welk beginsel zij zich menen te kunnen baseren om te stellen dat een medisch onderzoek toch nog nodig is indien reeds werd vastgesteld dat in het, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, neergelegde standaard medisch getuigschrift niet alle door de wetgever bepaalde inlichtingen worden vermeld en in een uitdrukkelijke wetsbepaling is voorzien dat in dat geval de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

Aangezien de wetgever, in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, heeft bepaald dat de graad van ernst van de aangevoerde aandoening moet worden vermeld in het standaard medisch getuigschrift houden verzoekers onterecht voor dat verweerder de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt had dienen af te leiden uit andere of uit het geheel van de door hen overgemaakte overtuigingsstukken.

Het loutere feit dat verweerder in de bestreden beslissing de datum waarop verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden eenmaal verkeerd heeft weergegeven doet geen afbreuk aan de correctheid van het determinerende motief dat verzoekers geen standaard medisch getuigschrift aanbrachten waarin de graad van ernst van de ingeroepen medische problematiek duidelijk wordt weergegeven. Deze materiële vergissing – waarbij moet worden geduid dat de correcte datum van indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf ook in de bestreden beslissing is vermeld – kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verwijzing door verzoekers naar verschillende arresten van de Raad die werden genomen in zaken die niet vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Het redelijkheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – speelt enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Aangezien de wetgever in artikel 9ter, § 3, 3° inuncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorzien dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien in het bijgevoegd standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de aangevoerde aandoening niet wordt vermeld en bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd vastgesteld dat deze vermelding ontbreekt vermocht verweerder niet een andere beslissing te nemen. Daar verweerder

in casu niet over een discretionaire bevoegdheid beschikte kunnen verzoekers niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

4.2.4. De Raad stelt, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.5. De door verzoekers verstrekte toelichting laat de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Gelet op het feit dat verzoekers niet op een voor de Raad begrijpelijk wijze uiteenzetten waarom zij menen dat deze reglementaire bepaling is geschonden kan slechts worden gesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK